

Jiný svět je možný

Autor: Eugène Montsalvat

V současnosti se pravice nachází v revoluční situaci. Všechny mocenské mechanismy byly uzurpovány nepřátelskou elitou. Hospodářství, vláda i akademické prostředí se dostaly plně pod kontrolu korporátních internacionalistů nebo radikálních multikulturalistů.

Ve své ekonomické dimenzi směřuje kapitál proti zájmům nacionalistů, tradičně nábožensky založených lidí a dělníků. Kapitál je mezinárodní, běžní lidé jsou vlastenečtí. Kapitalista nezná vlast. Může se přestěhovat do jakékoli lokace, která mu bude vyhovovat a přesunout své bohatství s sebou. Nemá potřebu udržovat loajalitu k jakémukoli národu. Jak poznamenává Alain Soral v eseji „Třídní boj uvnitř socialismu“: „Internacionalismus je [...] hlavní charakteristickou vlastností mobilních elit a nomádských manipulátorů, kteří dělají svoje obchody na jiné - domněle vyšší - úrovni než obyčejní lidé, kteří jsou díky svým činnostem (*praxis*) poměrně imobilní a zakořenění.“ 1]

Proto je válka mezi třídami také válkou kulturní. Kulturní globalizace a ekonomická globalizace jdou ruku v ruce. Jediný kapitál má z obojího prospěch. Vytváří se bitevní linie: liberální, kapitalističtí internacionalisté proti konzervativním, populistickým nacionalistům. Ti se zjevně teprve musí zorganizovat do míry, do níž už dávno jsou organizovaní její protivníci.

Bylo toho napsáno hodně o neschopnosti pravice překonat dialektiku Studené války „kapitalisté vs. komunisté“. Stačí pouhé konstatování, že toto selhání překáží rozvoji skutečné nacionalistické pravice od dob pádu Sovětského svazu, zatímco levice se na globální přeskupení sil adaptovala skvěle. Internacionalističtí trockisté se přeměnili v neokonzervativce nebo si našli výnosná zaměstnání v reklamních odděleních globálních oděvních korporací.

Jeden z nemnoha paprsků naděje pro pravici představuje odklon ekonomického programu francouzské Front National od neoliberalismu v 70. a 80-tých let k současnému protekcionismu. Touto změnou se stala partaj atraktivní pro vlastenecky orientované francouzské dělníky. V současné době významná skupina levicových odborářů podporuje Front National. Francouzský levicový deník L'Humanité otisknul průzkum, ve kterém celá jedna třetina členů Force Ouvrière podporovala Front National, následována těsně l'Union Syndicale Solidaires s 27% a Confédération Générale du Travail s 22%.

Zatímco tento posun může být přičítán usmíření mezi dělnictvem a Front National, neměli bychom bagatelizovat ani zradu třídního boje levicí. Francouzská komunistická strana se stavěla za doby působení jejího předsedy Georgese Marchaise proti masové imigraci a

samotný Marchais neměl představitele Nové levice typu Daniela Cohn-Bendita nijak v lásce. Dnešní francouzská komunistická strana podporuje přistěhovalectví, homosexuální „sňatky“ a další zájmy tlachajících tříd – čímž se stala prakticky nerozlišitelnou od dalších sociálně liberálních stran v zemi. V tomto ojedinělém případě se francouzská pravice aklimatizovala v nové politické realitě lépe než francouzská levice. Oslovila opuštěné francouzské dělníky nacionalistickou ekonomickou teorií, zaměřenou na boj proti globální plutokracii.

Stále však zbývá vykonat mnoho práce. Aliance mezi vlastenci a dělníky je v současnosti stále v zárodečné fázi. Navíc většina omylů a nedostatků tohoto procesu stále připadá na účet pravice. Levice udělala vše, co bylo v jejich silách, aby dokázala, že se již vůbec nestará o normálního člověka. Poplivala jeho víru, zemi, rodinu a vůbec vše, co mu bylo svaté. Upnula se k rasovým nebo sexuálním otázkám, které mají pro běžný život zaměstnance v dopravě nulový význam.

Ve své smuteční řeči věnované nedávno zemřelému odborovému předáku Bobu Croweovi prohlásil sloupkař konzervativního listu *Spectator* Ed West: „...je zajímavé, že většina lidí, kteří se považují v obecné rovině za levičáky, nebo přinejmenším za lidi, kteří mají ‚správné názory‘, cítí nulové sympatie se stávkujícími zaměstnanci londýnského metra...“ Zvláštní – soudě podle různých sloupků a komentářů je většina levicově orientovaných lidí v zásadě více zaujata debatováním nad nekonečnými fiktivními ‚mikroagresemi‘ nebo vlastními genitáliemi – zcela irelevantní a bezvýznamné žvanění, kterému se budoucí generace budou moct snad jen zasmát.“

Ve skutečnosti jsou dnešní levicové elity dělnické třídě odcizené stejně dalece jako její předpokládaní nepřátelé – plutokraté, s nimiž levice sdílí touhu nahradit domácí pracující vrstvy vděčnějšími přistěhovalci z Třetího světa.

Navzdory této kolosální zradě se dosud pravice nebyla schopna chopit příležitosti – podle všeho hlavně z čistého snobství. Dokonce i v prostředí „alternativní“ pravice si intelektuálové sami sebe představují coby aristokraty pera a odmítají se sdružovat s plebejci.

Avšak historie skýtá mnoho příkladů, kdy skuteční aristokraté bojovali po boku dělníků a rolníků. Během Francouzské revoluce byli dělníci a rolníci početně málo zastoupeni mezi krvežíznivými jakobíny, zatímco bankéři a právníci byli zastoupeni nadměrně. Aristokrat **Henri de La Rochejaquelein** shromáždil armádu rolníků ve **Vendée**, aby se postavili na odpor buržoazním revolucionářům, kteří tyli ze zabaveného církevního majetku (z něhož byla většina určena na pomoc chudým).

Minulost byla svědkem mnoha hnutí, bojujících vlastenectvím proti chamtivosti. Přestože tato hnutí byla poražena, z jejich příkladu si můžeme odnést mnoho cenných poznatků. Národní revolucionáři ve výmarském Německu jsou vhodnou příkladovou studií. Stejně jako v případě současných nacionalistů byla i jejich země ovládána nepřátelskou, cizí elitou. Starý konzervatismus císařské říše (*Kaiserreich*) nebyl pro národně revoluční cíle dostačujícím. Vidouce, jak komunisté zaplňují mocenské vakuum, usilovali o vytvoření nového nacionalismu pro dělníky – takového, který by nasměroval revoluci z roku 1918 k vyššímu ideálu. Arthur

Moeller Van Den Bruck oslovil v roce 1923 dělnictvo ve své knize *Das Dritte Reich* (Třetí říše):

„Ve své nouzi hledá proletariát nové vůdce. Především si musíme uvědomit, že lze nalézt jen mezi těmi, kteří se sami s rolí proletáře nespokojí. Nemůžeme proletariát žádat, aby uznal vedení generace, která prohrála válku a proti níž radikálové uskutečnili revoluci; dozrává však generace nová. Ta sice revoluci přímo neschválí, ale přijme výsledky už proběhnuvší revoluce mentální. Nedluží věrnost wilhelmovské Říši, jejímž největším zločinem bylo, že dopustila úpadek a rozklad konzervativních forem. Novou generaci nedělí od proletariátu žádná bariéra.

Německý dělník musí pochopit, že ten, kdo údajně neměl mít žádnou vlast, dnes nemá nic jiného.“ 2]

Arthur Moeller Van Den Bruck se pokoušel využít příležitosti vytvořené porážkou Německa a pádem monarchie k provedení národní revoluce. Prohlásil: „I světovou revoluci lze uskutečnit pouze v národním měřítku. Každý národ má svůj vlastní úkol. Máme za to, že úkol německého národa spočívá v převodu světové revoluce do spásy Evropy.“ Namísto třídní politiky marxismu a poražené monarchie si Van Den Bruck uvědomil, že dělnictvo tvoří součást národa – a tím i jeho mise. Správně určil liberalismus – pro všechny praktické účely totožného s kapitalismem – coby záhubu národů. Jeho systematická kritika kapitalismu a konzervatismu, posílená o ducha nacionalismu, položila základy bohatého myšlenkového proudu konzervativní revoluce.

V rámci tohoto milieu se dělník dočkal vytyčení skutečně proměněné, vpravdě transcendentní role prostřednictvím pojednání Ernsta Jünger *Der Arbeiter* (Dělník) a *Die totale Mobilmachung* (Totální mobilizace). I když *Der Arbeiter* nebyl přeložen do angličtiny (ani češtiny – pozn. red. DP), dostupný komentář nám dovoluje učinit si představu o podstatě díla. Dělník se stává hrdinskou figurou, novodobým titánem. Jeho akce se odehrávají stejně tak na metafyzické jako v materiální rovině. Představuje nezbytnou podmínku v procesu překonání průmyslové buržoazní společnosti s cílem totální mobilizace. Coby válečník průmyslu vytváří civilizaci vyššího ideálu. Jüngerův dělník stojí v ostrém kontrastu proti středostavovskému občanu (*der Bürger*), jehož obzory nesahají za touhu po bezpečí, klidu a pohodlí. Jünger to popsal takto: „Podle našeho názoru se vzestup figury dělníka (*Gestalt des Arbeiters*) zrcadlí v novém vzestupu Německa.“ 3]

Toto propojení dělnictva a nacionalismu dále rozvinul Jüngerův kolega a přítel Ernst Niekisch, zakladatel časopisu *Widerstand* (Odpor), mezi jehož přispěvatele patřil právě i Jünger. Niekisch je označován za zakladatele národního bolševismu, směru spojujícího nacionalismus s radikálním antikapitalismem a socialismem. Vnímá německou buržoazii a její politický mainstream jako zrádce, spolupracující pro vlastní finanční prospěch s vítězi 1. světové války. Vzdor německých nacionalistů pak chápal jako odpor mezinárodnímu kapitalismu a zasazoval se o uvolnění vazeb se západními zeměmi a alianci se Sovětským svazem.

Spojenectví politiky ve prospěch proletariátu a nacionalismu ovlivnilo i nacionální socialismus, především v podobě frakce bratří Strasserových a výzvách Ernsta Röhma ke „druhé revoluci“, která by odstranila z mocenských pozic předválečné finanční elity. Hitlerova centralizace moci však vyústila ve zkosnatění nacistického hnutí a tím pádem i konec konzervativně revolučního proudu. Strasserovi i Röhm se stali oběťmi vnitrostranických čistek. Niekisch skončil ve vězení, Německo nakonec dospělo ke zdrcující porážce ve 2. světové válce a literatura konzervativní revoluce byla v poválečné éře vnímána s nemalou dávkou podezření.

Není nijak přehnané označit proletářský nacionalismus za výrazný proud meziválečné pravice. Dokonce i v USA našel antikapitalistický nacionalismus svůj výraz v podobě masově rozšířených radiových vysílání otce Coughlina a přidruženého periodika *Social Justice*.

Po skončení Studené války tedy nezbyvá nacionalistům žádný rozumný důvod k obhajobě kapitalismu. Kapitalisty nezajímá víra, rodina, tradice nebo cokoli jiného, co může být drahé duši obyčejného člověka. Nastal nejvyšší čas, aby nacionalistická pravice navázala kontakt a vytvořila vazby s odbory či s družstevními organizacemi, spojila se s bojovníky proti globalizaci, privatizaci a drancování přírody. V boji proti silám zla.

Jak řekl Ezra Pound: „Ne! kořenem veškerého zla nejsou peníze. Kořenem je chamtivost, touha po monopolu. ‘CAPTANS ANNONAM, MALEDICTUS IN PLEBE SIT!’ hřměl sv. Ambrož – ‚Hltouni úrody, proklatci mezi lidmi!’“ Nastal čas, aby lidé zlomili prokletí peněz.

Poznámky DP:

1] Alain Soral ve svém příspěvku na konferenci v Lille *La lutte des classes à l'intérieur du socialisme (1830-1914)* charakterizuje *praxis* takto:

„Společenské třídy jsou v tomto starém tripartitním světě determinovány jejich činností: *laboratores* („těmi, co pracují“ – rolníky, řemeslníky, obchodníky), *bellatores* („těmi, co vládou zbraněmi“ – šlechtici) a *oratores* („těmi, co se modlí a přenáší vědění“ – kněžími).“

(další informace lze nalézt v rozhovoru Alaina de Benoist s Georgesem Dumézilem: *Kněží, bojovníci a rolníci* – pozn. red. DP)

2] Arthur Moeller van den Bruck, *Germany's Third Empire* (London: Arktos, 2012), str. 148–49.

3] Úryvek pochází z *Der Arbeiter*, strana 122. Citováno v: Jeffrey Herf, *Reactionary Modernism* (Cambridge: Cambridge University Press, 1984), str. 103.

Článek Eugène Montsalvata *Nationalism & Class Struggle* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing.